

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/241/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1116215416
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1116215416.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členov senátu JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Patrície Skotnickej, v právnej veci žalobcu: K.. S. H.Č., nar. XX.X.XXXX, D. W. B.. Č.. X, XXX XX D., proti žalovanej: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o žalobe žalobcu na obnovu konania, na odvolanie žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I zo dňa 13.8.2018, č.k. 14C/93/2016-17, jednomyseľne takto

rozhodol:

Uznesenie súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e.

Žalobcovi sa n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie odmietol žalobu žalobcu na obnovu konania (výrok I) a nepriznal žalovanému nárok na náhradu trov konania (výrok II).

2. Rozhodnutie vo veci právne odôvodnil ust. § 397 písm. a), § 403 ods. 1, § 406, § 413 ods. 1 písm. e), § 413 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a vecne tým, že posúdil žalobu žalobcu na obnovu konania ako zjavne nedôvodnú, nakoľko žalobcom uvedené dôvody už na prvý pohľad nebolo možné žiadnym spôsobom subsumovať pod dôvody obnovy konania vymedzené v ust. § 397 C.s.p.. Uviedol, že žalobca podal žalobu na obnovu konania proti právoplatnému rozsudku Okresného súdu Bratislava I, č.k. 21C/176/2012-118 zo dňa 27.2.2014, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, č.k. 3Co/620/2014-142 zo dňa 31.3.2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 22.4.2016. Z obsahu spisu súd prvej inštancie zistil, že dôvodom zamietnutia žaloby, v ktorej sa žalobca domáhal náhrady škody voči Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky titulom nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora a súdu v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 49Er/1430/09, bolo neunesenie dôkazného bremena v konaní pred súdom prvej inštancie a nepreukázanie nesprávneho úradného postupu. Krajský súd v Bratislave napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, a to z dôvodu nedostatku pasívnej legitímácie na strane žalovaného. Súd prvej inštancie ustálil, že žalobcom uvádzané listinné dôkazy, o ktoré oprel dôvodnosť žaloby na obnovu konania, sa nedotýkali pasívnej legitímácie žalovaného v pôvodnom konaní a nemožno ich považovať za dôkazy, ktoré by mohli privodiť pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Uviedol, že žalobcom uvádzaná argumentácia ohľadom ignorovania a dezinterpretovania dôkazov súdom prvej inštancie nezakladá dôvod na obnovu konania. Za zrejmé súd prvej inštancie považoval, že žalobcom uvádzané dôkazy sa týkajú merita veci samej a nie otázky pasívnej vecnej legitímácie. Dal do pozornosti, že dôvodom na povolenie obnovy konania nie je skutočnosť, že žalobca sa nestotožňuje s rozhodnutím a so závermi prvoinštančného a odvolacieho súdu v pôvodnom konaní. Dôvodom na obnovu konania nie je ani poukázanie na prípadné nevykonanie dokazovania o tých skutočnostiach, rozhodnutiach a dôkazoch, ktoré strana sporu označila, avšak súd ich nepovažoval za rozhodujúce, a preto sa k ich dokazovaniu neprikróčilo. Súd prvej inštancie záverom ďalej poukázal na to, že podstatou

žaloby na obnovu konania je povolenie obnovy pôvodného konania pri zachovaní pôvodných strán konania. V pôvodnom konaní žalobca ako žalovaného označil Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, avšak v žalobe na obnovu konania ako žalovanú žalobca označil Slovenskú republiku, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. V tejto súvislosti súd prvej inštancie uviedol, že žalobou na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy pochybení v právnom posudzovaní veci alebo nesprávností procesnej povahy, a teda ani odstránenia nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného v pôvodnom konaní. Vzhľadom k uvedenému žalobu žalobcu na obnovu konania ako zjavne nedôvodnú odmietol.

3. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenia § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 257 C.s.p. a úspešnému žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania, keďže mu žiadne trovy nevznikli.

4. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca odôvodňujúc ho ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p., t.j. že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V odvolaní namietal, že rozhodné skutočnosti a dôkazy nemusia byť nové, ale stranám i súdu známe už z pôvodného konania. Tieto skutočnosti súd prvej inštancie obišiel, aby mohol kreovať stav veci v jeho neprospech. Mal za to, že v žalobe na obnovu konania jasne uviedol dôvody obnovy konania. Uviedol, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia absentujú myšlienkové pochody sudcu, spôsob hodnotenia dôkazov, skutkové zistenia a vyvodené závery, vzhľadom k čomu napadnuté rozhodnutie vykazuje opak základnej povinnosti súdu zabezpečiť ochranu základných práv, spravodlivý súdny proces bez prietahov i predvídateľné rozhodnutie. Poukázal na to, že odvolací súd v pôvodnom konaní zmaril jeho zákonné procesné práva, právo konať pred súdom, keď zamietol žalobu z dôvodu nedostatku pasívnej legitímácie, nakoľko vzhľadom k tomu obišiel a neriešil obsah žaloby, odvolania i dôkazy. Odvolací senát mu v pôvodnom konaní odňal možnosť konať pred súdom, pretože nenariadil pojednávanie, hoci na to neboli splnené podmienky a prekvapivo rozhodol, keď odvolanie zamietol z dôvodu nedostatku pasívnej legitímácie, ktorá nebola v konaní namietaná. Mal za to, že odvolací súd v pôvodnom konaní nerozhodol vo veci správnou formou rozhodnutia, keď rozhodol rozsudkom, pričom nerozhodol vo veci samej. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 23.9.2015, ktorý riešil v totožnej veci pasívnu legitímáciu pre neoznačenú Slovenskú republiku a vyslovil, že takéto pochybenie je potrebné označiť za vadu žaloby a procesné riešenie spočíva v aplikácii § 43 ods. 1, 2 O.s.p. Namietal aj nesprávnosť procesného postupu súdu prvej inštancie, ktorý o jeho žalobe na obnovu konania rozhodol uznesením a nie rozsudkom a nedoručoval žalobu žalovanej. Na základe uvedeného žiadal, aby súd prvej inštancie autoremedúrou podľa ust. § 376 C.s.p. povolil obnovu konania.

5. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a § 378 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C.s.p.“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je podané dôvodne.

6. Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobca sa návrhom zo dňa 18.7.2016 domáhal obnovy konania pôvodne vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 21C/176/2012. V žalobe žalobca uviedol, že oprávnenosť obnovy konania zakladá dôvod uvedený v § 228 ods. 1 písm. a) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“), nakoľko skutočnosti, ktoré uviedol v pôvodnej žalobe a ním priložené listiny neboli použité bez jeho viny v pôvodnom konaní, majú za to, že tieto privodia zásadnú zmenu a priaznivejší výsledok konania vo veci. Dôvodil, že súd prvej inštancie v pôvodnom konaní niektoré listiny dezinterpretoval a niektoré listiny ignoroval, t.j. vôbec sa s nimi v odôvodnení rozhodnutia nezaoberal. Mal za to, že odvolací súd v pôvodnom konaní bez nariadenia pojednávania prekvapujúcim rozsudkom odvolanie zamietol pre nedostatok pasívnej legitímácie, čím mu odňal možnosť konať pred súdom. Uviedol, že obnova konania je posledným pokusom riešiť dôsledne listinne zdokumentovaný stav konania, nakoľko mu súd odňal základné práva garantované Ústavou Slovenskej republiky.

7. Podľa § 397 písm. a) C.s.p. proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré

ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

8. Podľa § 406 C.s.p. v žalobe na obnovu konania sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie označenie rozhodnutia, proti ktorému smeruje, v akom rozsahu sa napáda, dôvody obnovy konania, skutočnosti, ktoré svedčia o tom, že žaloba je podaná včas, dôkazy, ktorými sa má dôvodnosť žaloby preukázať, ako aj to, čoho sa domáha ten, kto obnovu konania navrhuje.

9. Podľa § 413 ods. 1 písm. e) C.s.p. súd uznesením odmietne žalobu na obnovu konania, ak je zjavne nedôvodná.

10. Citované ustanovenie § 413 ods. 1 písm. e) C.s.p. dáva možnosť súdu prvej inštancie odmietnuť žalobu na obnovu konania nielen v prípadoch nesplnenia podmienok prípustnosti, ale aj v prípade celkom zrejmej nedôvodnosti takejto žaloby, keď je zjavné, že nie sú dané dôvody na jej podanie v zmysle § 397 C.s.p..

11. Dôvodom prípustnosti obnovy konania je podľa § 397 písm. a) C.s.p. (predtým § 228 ods. 1 písm. a) O.s.p.) to, že sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Dôvodom obnovy konania v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia je existencia skutočností, rozhodnutí alebo dôkazov, ktoré v čase pôvodného konania existovali a strana z procesného hľadiska nezavinila, že sa súd s nimi nemohol oboznámiť.

12. Preskúmaním spisu odvolací súd totožne so súdom prvej inštancie konštatuje, že žalobcom uvádzané dôkazy sú dôkazmi, na ktoré žalobca poukazoval v pôvodnom konaní, pričom podanie označené ako „Reflexia k vyjadreniu žalovaného k žalobe“ zo dňa 13.3.2013 ako aj podanie zo dňa 14.11.2013 označené ako „Špecifikácia škody“, sú z hľadiska svojho obsahu len vyjadreniami vo veci, ktoré rovnako žalobca použil v pôvodnom konaní. Žalobca tak v žalobe na obnovu konania neuviedol žiadne nové skutočnosti ani dôkazy, o ktorých v priebehu pôvodného konania nevedel a z tohto dôvodu sa tak konajúci súd nemohol s nimi oboznámiť. Rovnako tak neoznačil žiadne dôkazy alebo rozhodnutia, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní a ani nenavrhol dôkazy, ktoré síce boli známe aj v pôvodnom konaní, ale sa nemohli vykonať z objektívnych príčin. Obmedzil sa len na označenie dôkazov, ktoré predložil súdu aj v pôvodnom konaní, pričom mal za to, že súd sa s nimi buď vôbec alebo nedostatočne vysporiadal.

13. Vo vzťahu k námietkam žalobcu, že súd v pôvodnom konaní ním uvádzané dôkazy ignoroval a odvolací súd, ktorý v pôvodnom konaní žalobu zamietol pre nedostatok pasívnej legitímácie, sa v konaní nezaoberal navrhnutými dôkazmi, odvolací súd uvádza. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta. Preto, ak súd zistí, že žalobca žaluje osobu, ktorá je nie nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, žalobu zamietne so záverom o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného bez ohľadu na prípadné zistenie, že nositeľom pasívnej vecnej legitímácie je iný subjekt, ktorého ale žalobca za žalovaného neoznačil (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 18. januára 2012, sp. zn. 6 Cdo 214/2011). V prípade zamietnutia žaloby pre nedostatok pasívnej legitímácie v konaní tak nebolo dôvodným preskúmať žalobcom uplatňovaný nárok vyjadrovať sa k dôkazom predloženým žalobcom v konaní. Vychádzajúc z uvedeného sa odvolací súd plne stotožňuje s postupom súdu prvej inštancie, ktorý bez ďalšieho prejednávania žalobu na obnovu konania podľa ust. § 413 písm. c) C.s.p. odmietol, nakoľko z obsahu žaloby už na „prvý pohľad“ (zjavne) vyplýva, že je nedôvodná, a teda nie sú dané dôvody na jej podanie v zmysle § 397 C.s.p.. Neobstojí ani argumentácia žalobcu, že súd prvej inštancie mu nedoručením jeho žaloby žalovanému znemožnil využiť právo procesného útoku, nakoľko v prípade, ak súd žalobu na obnovu konania odmieta, nedoručuje sa žaloba ostatným subjektom konania na vyjadrenie.

14. Argumentáciu žalobcu súvisiacu s odňatím možnosti konania pred súdom odvolací súd považuje za irelevantnú nakoľko obnovu konania je mimoriadny opravný prostriedok, t.j. procesný prostriedok, pomocou ktorého iba za splnenia zákonných dôvodov obnovy konania (§ 397 C.s.p.) možno dosiahnuť

nápravu rozhodnutia, ktorého nesprávnosť má pôvod v tom, že v pôvodnom konaní nebol riadne zistený skutkový stav. Odňatie možnosti konať pred súdom medzi tieto dôvody nepatrí, nakoľko pochybenia súdu, ktoré znemožnili strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces sú napravitelné v rámci dovolacieho konania a nie prostredníctvom obnovy konania.

15. Na základe uvedeného odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie (vrátane výroku o trovách konania pred súdom prvej inštancie) ako vecne a právne správne podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

16. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. a s použitím analógie v odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Pri formulácii výroku vzťahujúceho sa k tomuto odseku odôvodnenia zohľadnil, že odvolanie žalobcu a ani rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo a nebude žalovanému doručované a zároveň sa jedná o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí (262 ods. 1 C.s.p.).

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).